

styrelsen med den lovgivende Magt, idet der, selv med den Indskrænkning, Lovforslaget tilfigter, dog endnu bliver en betydelig Deel administrativ Virksomhed tilbage, som man vil overlade Communens Repræsentation — jeg siger altsaa, for at bøde paa de utaaelige Ulemper, som ville opstaae af en saadan Modsetning mellem de to communale Magter, har Landsstingets Udvalg foreslaaet et Expedient eller egentlig to. Det ene er overordentlig kraftigt, eller idetmindste seer det saaledes ud; thi det hedder, at naar man ikke kan blive enig, og Borgermestrene ikke ville give efter, maa man erkjende, at det dog til Syvende og Sidst er Communens umiddelbar valgte Repræsentation, der maa tillægges en afgjørende Vægt, og efterat der er disputeret i en passende Tid, efterat Foranstaltningerne ere gaaede istaae i en passende Tid, maa man dog finde paa et Middel, hvorved Communens Repræsentation kan gjøre Ende paa en saadan Tingenes Tilstand; men hvilket er dette Middel? Ved uden kongelig Approbation at affædige disse halsstarrige Embedsmænd. Dette Middel at affædige dem med en Majoritet af $\frac{3}{4}$ af Stemmerne uden kongelig Approbation, men med $\frac{2}{3}$ af deres Gage i Pension, altsaa om trent med et Par Tusind Rd. aarlig, for at komme ud af den fortvivlede Forfatning, hvori Communalbestyrelsen vilde komme, naar de to Magter traf i modsat Retning, uden at kunne komme af Stedet, og for at naae til et Resultat, troer jeg imidlertid Alle ville indrømme, er, saa stærkt det ogsaa er, meget uheldigt; thi netop fordi det er saa stærkt, saa skarpt, vil det være meget vanskeligt at bruge. Selv om man bruger det, kan det imidlertid være meget tvivlsomt, hvad man opnaaer; thi man kan vel affætte de Borgermestre, man ikke kan bruge, men kan ikke igjen ansætte dem, man netop ønsker; og dersom man først er kommen til, at staae i et saadant Forhold til Regjeringen, at Sagen er stillet saaledes paa Epidfen, kan man, naar man har en Regjering, som vil opretholde en saadan ulyskelig Tingenes Orden, vente, at den, hvad der jo har fundet Sted andre Steder, bliver ved at sige: Nei! Nei! Nei! bliver ved at nægte sin Approbation, indtil Communalbestyrelsen

omfider boier sig, giver efter og vælger dem, Regjeringen vil have.

Det er de Udfigter, som Kjøbenhavns Communalbestyrelse vil faae ved at benytte dette Middel. Der er ogsaa et andet Middel, som er foreslaaet i det samme Udvalgs Betænkning, og som, hvis jeg ikke feiler, ogsaa er vedtaget ved Behandlingen i det 2det Thing. Det handler om, hvad der skal gjøres, naar der er Tale ikke om almindelige Foranstaltninger, der endda til Nød kunne udsættes noget, og som bedre kunne gaae istaa fra det ene Aar til det andet, men naar der er Tale om Budgettet; thi det gif dog paa ingen Maade an, at der, naar Overpræsidenten og de 4 Borgmestre ikke kunne blive enige med Communnerepræsentationen, slet ikke blev vedtaget noget Budget; hvad skulde man da gjøre? Noget maatte der dog gjøres. Udvalget finder da paa den Udvei, og det er jo altid en Udvei, at sige, at naar Repræsentantskabet har bevilget Mere, end der var forlangt af Magistraten, er denne, naar den ikke synes om at benytte dette Mere, bemyndiget til at lade være at benytte det, at lade være at gjøre det, som Repræsentantskabet har forlangt, og hvortil den har indsat en Sum i Budgettet. Magistraten kan lade, som dette slet ikke var skeet. Dersom Repræsentantskabet paa den anden Side bevilger Mindre, end Magistraten har forlangt, og Magistraten ikke synes om at nøies med dette Mindre, saa kan den ligeledes lade være at gjøre Noget, saa kan den betragte den hele Bevilling, som om den slet ikke havde fundet Sted. Jeg maa tilstaae, at dette er en Tingenes Orden, som er meget lidet tilfredsstillende, og jeg kan ikke see nogen høj Grad af Selvstændighed deri. Jeg veed ikke, hvorledes dette Thing vilde dømme, dersom en constitutionel eller parlamentarisk Minister vilde føre et saadant Sprog til Thinget. Som jeg sagde før, er der jo rigtignok ikke her Tale om nogen lovgivende Forsamling, men derimod om en Communalrepræsentation, der skal være en Deel af Communalbestyrelsen. Til den er det, man vil sige: vi ville have det paa den og ikke paa nogen anden Maade; thi det er jo ikke alene om Summen, at Uenigheden kan dreie sig, den kan jo ogsaa dreie sig om den